

Arrest

nr. 62 910 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E.DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger van Armeense origine en bent afkomstig uit Jerevan (Armenië). U bent sinds 2007 traditioneel gehuwd met S.A. (...), Russisch staatsburger van Armeense origine (O.V. X). Sinds oktober 2010 zijn jullie officieel gehuwd. U werkte als fotograaf en was onderdirecteur van een kapsalon in Jerevan.

In de herfst van 2007 leerde u David Ter Petrosyan, de zoon van de Armeense politicus Levon Ter Petrosyan, kennen. Hij stapte tijdens een evenement op u af en vroeg u om foto's te nemen op andere evenementen of bijeenkomsten waar zijn vader aanwezig zou zijn. U deed dit drie keer en bezorgde uw foto's telkens aan David. Op 1 maart 2008 werd in Jerevan een meeting georganiseerd, waarop betoogd werd tegen de uitslag van de presidentsverkiezingen die de dag daarvoor hadden

plaatsgevonden. U was die dag aan het werk in het kapsalon. Toen u 's avonds het kapsalon sloot, zag u wat er zich op de meeting afspeelde. U kon zien hoe gewapende troepen en het leger uit Karabach het vuur openden op de betogers en maakte daarvan foto's.

In mei 2008 moest u foto's nemen op het doopfeest van Davids kind. U gaf hem die dag ook de foto's die u op 1 maart 2008 had genomen. Enige tijd later, in mei, juni of juli 2008 werd u van thuis uit meegenomen door twee mannen van de Armeense nationale veiligheidsdienst. U werd in een auto geplaatst, waar u onmiddellijk een klap kreeg. U werd naar het stedelijke politiebureau van Jerevan gebracht. Daar werd u door vier of vijf rechercheurs ondervraagd over uw relatie met de familie Petrosyan. Ze vroegen u ook naar de foto's die u op 1 maart 2008 had gemaakt, maar u zei dat u die al had afgegeven aan David Ter Petrosyan. Uw paspoort werd afgenomen en u werd verplicht een uitreisverbod te tekenen. U werd zwaar geslagen. 's Avonds werd u vrijgelaten en keerde u terug naar huis. Na overleg met uw ouders, besloten u en uw echtgenote het land te verlaten. Jullie werden door een vriend van uw broer naar Georgië gebracht. Een week later reisden jullie van daar via Kiev (Oekraïne) naar Moskou (Russische Federatie). Daartoe werd voor u een vals Georgisch paspoort voorzien. U en uw echtgenote vestigden zich in Zhukovsk, in de regio Moskou, waar familie van uw echtgenote woonde. U registreerde zich niet, maar uw echtgenote verkreeg in 2009 het Russische staatsburgerschap. U werkte ook in Moskou als fotograaf. U vernam van uw ouders in Armenië dat er telefonisch nog naar u gevraagd werd.

Op 1 september 2010 werden u, uw echtgenote en een vriend 's avonds op straat aangevallen door skinheads. Jullie werden alle drie geslagen. Er was wel politie in de buurt, maar die kwam niet tussenbeide. Uw echtgenote, die zwanger was, werd met een ambulance overgebracht naar het ziekenhuis. Zij verloor haar baby en moest een week in het ziekenhuis blijven. Uw schoonouders dienden een klacht in bij de lokale politie. De politie kwam echter op die manier te weten dat u illegaal in het land verbleef. Bovendien gingen er geruchten de ronde dat de leider van die bende skinheads de zoon was van een belangrijk Russisch politicus. Jullie rekenden dan ook niet op bijstand of bescherming vanwege de politie. 20 à 25 dagen na dit incident ontvingen jullie een dreigbrief, waarin geëist werd dat u en uw echtgenote Rusland zouden verlaten. Omdat jullie op televisie hadden gezien dat de situatie in Armenië verbeterd was, besloten jullie terug te keren. U bood zich aan bij de Armeense ambassade en verkreeg een document, waarmee u terug naar Armenië kon reizen.

Eind september 2010 reisden u en uw echtgenote van Rusland naar Jerevan, waar jullie zich opnieuw vestigden. Ongeveer 10 à 15 dagen na jullie terugkeer kreeg u thuis bezoek van twee medewerkers van de staatsveiligheid. Ze namen u mee naar het stedelijke politiebureau, waar u al in 2008 was ondervraagd. U werd geslagen en beschuldigd van landverraad. U werd opnieuw aangesproken over de foto's die u op 1 maart 2008 had gemaakt. U kon vrijkomen tegen de betaling van 60.000 dollar. U mocht uw vader bellen, die naar het politiebureau kwam. Hij betaalde 20.000 dollar en vroeg een maand uitstel om de rest te betalen. U werd vrijgelaten en uw vader bracht u naar uw tante. Een uur later kwam ook uw echtgenote daar toe. In overleg met uw familie besloten jullie Armenië opnieuw te verlaten en naar Europa te gaan.

De smokkelaar regelde voor u een Armeens paspoort op uw eigen naam, maar hield dit zelf bij tijdens jullie reis uit Armenië. U gaf de smokkelaar ook de paspoorten van uw echtgenote. Op 12 november 2010 vlogen u en uw echtgenote, samen met de smokkelaar en een groep mensen van Jerevan naar Moskou. Daar stapten jullie over in een chartervlucht naar een voor u onbekende bestemming. Daar werden jullie opgehaald met een minibus, die u en uw echtgenote uiteindelijk afzette aan een huis. De smokkelaar zei dat hij de volgende dag zou terugkeren om jullie verder te vervoeren, maar jullie zagen hem niet meer terug. Jullie konden tegen betaling in het huis blijven wonen. Omdat de smokkelaar niet opdaagde, besloten jullie uiteindelijk asiel te vragen.

Op 20 december 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw geboorteakte, rijbewijs, militair boekje en uw huwelijksakte. Uw echtgenote toonde haar geboorteakte, diploma's en enkele getuigschriften, evenals een kopie van de eerste bladzijden uit haar intern Russisch paspoort en van de overlijdensakte van haar vader. Zij toonde eveneens enkele medische attesten en haar registratie in Moskou (Russische Federatie). Jullie originele interne paspoorten bleven bij de smokkelaar. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal legde u nog drie foto's neer, evenals een brief van de OVD van de regio Zhukovski en een medisch attest betreffende een ziekenhuisopname van uw echtgenote.

In België vernam u van uw ouders dat zij nog geregeld telefoons krijgen van de stedelijke politie, die naar u vraagt.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u tweemaal werd aangehouden door de Armeense nationale veiligheidsdienst en/of de stedelijke politie; met name een eerste maal in mei/juni 2008 en nogmaals in september 2010. U werd toen ondervraagd over de foto's die u op 1 maart 2008 had

genomen van de protestmeeting in Jerevan en die u aan David Ter Petrosyan, de zoon van Levon Ter Petrosyan, overhandigde omdat u dacht dat hij deze foto's wel kon gebruiken daar hij van de oppositie was. (CGVS I p. 10-12, 15-16; CGVS II p. 2).

Wat betreft uw arrestatie in mei/juni 2008 verklaart u (CGVS I p. 10-12) dat u toen zwaar werd geslagen en ondervraagd over uw relatie met de familie Ter Petrosyan en welke foto's u had afgegeven aan David Ter Petrosyan. Er moet worden opgemerkt dat er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen in mei/juni 2008 hebt meegemaakt, zijn er aldus goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Wat betreft uw tweede arrestatie in september 2010 verklaart u (CGVS I p. 15-16; CGVS II p. 2) dat u door de rechercheur - dezelfde als in 2008 - werd geslagen en ervan beschuldigd werd een landverrader te zijn omdat u de foto's genomen tijdens de protestmeeting van 1 maart 2008 aan David Ter Petrosyan had gegeven en dat hij deze foto's aan buitenlandse regeringen had bezorgd waardoor de veiligheid van het land in gevaar was gebracht. U stelt ook dat uw vervolgers geld van u eisten omdat ze dachten dat u in Moskou veel geld had verdiend. Nadat uw vader 20.000\$ had betaald werd u vrijgelaten. Er was afgesproken dat uw vader nog 40.000\$ ging betalen maar na uw vertrek uit Armenië betaalde uw vader dit niet. U verklaart dat ze uw vader niets konden doen, dat hij geen problemen kende na uw vertrek, en dat ze u zochten om dat geld te eisen. Gelet op bovenvermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt moet echter worden geconcludeerd dat het niet aannemelijk is dat u omwille van de door u aangehaalde politieke motieven dergelijke problemen zou hebben gekend. Het is immers niet aannemelijk dat u omwille van uw vermeend profiel van opposant actueel vervolgd zou worden door de autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ernstige moeilijkheden aantonen en waaruit zou blijken dat u niet naar uw land van herkomst kan terugkeren. De documenten die u voorlegt, spreken de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet tegen. U toonde enkel drie foto's en verklaarde daarover dat deze werden genomen op het doopfeest van het kind van David Ter Petrosyan, de zoon van Levon Ter Petrosyan. Op deze foto's zijn David en zijn echtgenote, evenals zijn moeder (de echtgenote van Levon Ter Petrosyan) te zien (CGVS II p. 2). Het is op basis van deze foto's echter onmogelijk om uit te maken of deze werkelijk door u op een doopfeest werden genomen. Hoe dan ook zijn deze foto's niet afdoende om de door u verklaarde goede band met de familie Petrosyan aan te tonen. Er kan in elk geval geenszins worden afgeleid dat u vanwege die band, die u er toe bracht de foto's van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 aan David te overhandigen, problemen kreeg met de Armeense autoriteiten. Overigens dient te worden opgemerkt dat u geen van deze bewuste foto's van de meeting op 1 maart 2008, voorlegt in het kader van uw asielaanvraag, hetgeen bijzonder merkwaardig is. Immers, tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal kan u - zoals hierboven werd aangehaald - enkele foto's neerleggen die u volgens uw verklaringen nam tijdens het doopfeest van het kind van David Ter Petrosyan en die u in België op uw notebook staan had. Uw bewering dat de foto's van het doopfeest de enige foto's zijn die u heeft bewaard en kan voorleggen, omdat ze betrekking hebben op de familie Ter Petrosyan, is niet ernstig. Redelijkerwijze kan van iemand, in het bijzonder een beroepsfotograaf, die stelt in het bezit te zijn van foto's van de gewelddadige gebeurtenissen van 1 maart 2008 - het meest belangrijke incident in Armenië van de laatste jaren - en die hij heeft genomen omdat hij onrecht zag (CGVS I p. 9), worden verwacht dat hij deze foto's zou bewaren en kunnen voorleggen. De aannemelijkheid van uw asielrelaas wordt hierdoor zwaar ondergraven.

In het verlengde daarvan moet worden geoordeeld dat uw verklaringen op bepaalde essentiële punten onaannemelijk vaag zijn. Zo verklaarde u dat u in mei 2008 aanwezig was op het doopfeest van het kind van David Ter Petrosyan. U weet echter niet wanneer dit doopfeest precies plaats vond, noch

kon u de feestzaal of de naam van het gedoopte kind geven (CGVS I p. 11). U verklaarde eveneens dat David maar één kind zou hebben, terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd, blijkt dat David drie kinderen heeft. Nochtans zou u op dit doopfeest de foto's van de gebeurtenissen op 1 maart 2008 overhandigd hebben aan David, hetgeen de aanleiding zou vormen voor uw eigen problemen met de Armeense nationale veiligheidsdienst en/of de stedelijke politie (CGVS I p. 11). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat u deze zaken niet weet of zich niet kan herinneren, temeer daar u stelt (CGVS I p. 9) dat u tijdens dit doopfeest was aangesteld als fotograaf. Deze vaststelling ondermijnt uw beweerde relatie met de familie Ter Petrosyan en aldus verder op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder bleek ook dat u zelfs uw eigen arrestaties niet kon dateren. Met betrekking tot de eerste keer dat u werd meegenomen door de nationale veiligheidsdienst, verklaarde u dat dit in mei, juni of juli 2008 was gebeurd (CGVS I p. 9). Verderop in dit eerste gehoor verklaarde u dat u eind mei of begin juni, in de periode tussen de 25e en de 5e, was meegenomen (CGVS I p. 12). Ter verklaring van uw vaagheid zei u dat dit al meer dan twee jaar geleden gebeurd was (CGVS I p. 9). Echter, ook uw arrestatie in 2010 kon u niet exact dateren. U gaf aan dat dit tien à vijftien dagen na jullie terugkeer uit Rusland gebeurde. U dateerde echter evenmin wanneer jullie exact terugkeerden (CGVS I p. 15). Ook uw echtgenote kon geen van uw opnames situeren (CGVS Aloyan II p. 9). Gezien deze incidenten voor u de aanleiding vormden om tot twee keer toe uw land van herkomst te verlaten, kan redelijkerwijze toch verwacht worden dat u deze meer precies zou kunnen dateren. De vaststelling dat u dit niet deed, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake jullie vluchtroute van Armenië naar België in november 2010. U vloog op 12 november 2010 met uw vrouw en begeleid door een passeur van de luchthaven in Erevan (Zvartnots) naar Moskou. Vanuit Moskou vlogen jullie in een chartervliegtuig naar Europa maar u weet niet naar welk land in Europa. In een minibus werden jullie naar België gebracht. U verklaart dat de passeur een nieuw Armeens paspoort op uw naam voor u regelde maar dat u dit paspoort nooit zelf in handen heeft gehad. De passeur hield de paspoorten bij en toonde die aan de douane. De passeur regelde eveneens een visum maar u weet niet voor welk land. (CGVS I p. 5-7) Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Evenzo vinden er in de luchthaven van Zvartnots strikte en rigoureuze identiteitscontroles plaats. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de volledige inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor u was aangemaakt door de passeur, niet geloofwaardig. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat jullie met de hulp van een passeur naar België reisden, en ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. Deze vaststellingen brengen niet enkel uw algemene oprechtheid maar ook de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven in het gedrang. U stelde immers (CGVS I p. 5-6) dat uw eigen paspoort in 2008 door de autoriteiten in beslag was genomen waardoor u in 2010 de hulp nodig had van een passeur die een nieuw paspoort voor u regelde, hetgeen zoals hierboven werd vastgesteld niet geloofwaardig is.

Meer nog, uit uw dossier blijkt (CGVS I p. 8; bijlage 26) dat u op 12 november 2010 aankwam in België maar pas op 20 december 2010 asiel aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. U stelt hieromtrent dat de passeur jullie naar een woning in Brussel had gebracht waar jullie dienden te wachten op zijn terugkeer. De passeur zou terugkomen met jullie paspoorten zodat jullie de reis verder konden zetten. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u tijdens uw vlucht gebruik maakte van een passeur, is deze motivering voor het meer dan een maand wachten om na uw aankomst in België asiel aan te vragen logischerwijze niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen blijkt aldus geen enkele rechtvaardiging voor uw laattijdige asielaanvraag. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De vaststelling dat u meer dan een maand wachtte om asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig bijkomend de geloofwaardigheid van de door u geschetste vervolging op ernstige wijze.

Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Uw militair boekje en rijbewijs, evenals uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw echtgenote, haar diploma's en getuigschriften, de kopies van haar intern Russisch paspoort, van de overlijdensakte van haar vader en van haar registratie in Rusland, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens, die hier niet worden betwist. De medische attesten die in Jerevan (Armenië) werden opgesteld, verwijzen naar enkele onderzoeken die uw echtgenote daar in oktober 2010 onderging. Het attest dat op 1 september 2010 door een Russische stedelijke polikliniek werd opgesteld, verwijst naar een ziekenhuisopname en gynaecologische ingreep die uw echtgenote onderging. Dit attest, evenals het antwoord van de OVD van Zhukovsk op een klacht die werd ingediend naar aanleiding van de aanval die jullie in september 2010 meemaakten, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen in Armenië. Bovendien kan uit het antwoord van de OVD van Zhukovsk niet worden afgeleid dat de Russische autoriteiten u en uw echtgenote geen bescherming wilden bieden (CGVS I p. 13-14, CGVS Aloyan II p. 6-7). Er wordt door de OVD immers gemeld dat er geen strafzaak kan worden opgestart op basis van de artikelen 111 en 114 van het Russische strafwetboek, maar dat u wel een persoonlijke klacht kan indienen bij een rechtbank, in overeenstemming met artikel 115 van dat strafwetboek. Aangezien u, noch uw schoonfamilie verdere stappen ondernemen op dit gebied, kan u niet aannemelijk maken dat u en uw echtgenote nergens in de Russische Federatie op bescherming of bijstand zouden kunnen rekenen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De advocaat van verzoekers vraagt de zaak uit te stellen omdat zij zijn brief waarbij hij hen op de hoogte stelde van de datum van de zitting niet ontvangen hebben. Deze brief werd door bpost teruggestuurd met de vermelding "Ontvangt de briefwisseling niet (meer) op het aangeduide adres". Derhalve kunnen verzoekers niet aanwezig zijn ter zitting indien zij dit wensen en verzoekt de raadsman de zitting uit te stellen.

De Raad stelt vast dat de procedure schriftelijk is en de verzoekende partijen vertegenwoordigd zijn. Derhalve is er geen reden tot uitstel van behandeling van deze beroepen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 (A) en 31 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950. (hierna: het EVRM). Tot slot voert de verzoeker tevens aan dat er sprake is van een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de bestreden beslissing en stelt dat hij een attest voorlegt waaruit blijkt dat hij wel degelijk vice-directeur was van een kapperszaak in Erevan en wijst hij er op dat verschillende burens bevestigen dat hij werd aangehouden op 2 juli 2008 hetgeen ook bevestigd zou zijn door zijn advocaat. Hij legt hiervan verklaringen neer en wijst er op dat deze nu pas in zijn bezit zijn gekomen.

Verder stelt hij dat zijn ouders bevestigen dat de politie nog steeds naar hem op zoek is wat volgens hem aantoont dat hij nog steeds niet veilig kan terugkeren naar Armenië, daar hij beschuldigd wordt van landverraad. Hij stelt verder dat dit trouwens niet wordt uitgesloten door rapporten van de commissaris-generaal

Hij verwijst naar de CEDOCA rapporten waaruit duidelijk zou blijken dat mensen die van criminele praktijken verdacht worden, begaan tijdens de verkiezingscampagne, wel degelijk tot op de dag van vandaag vervolgd worden. Verzoeker is de mening toegedaan dat landverraad hier duidelijk onder valt, *“ook al is dit voor een buitenstaander een belachelijke beschuldiging”*. Hij verwijst ook naar verschillende verklaringen van zijn bureaus die bevestigen dat hij gearresteerd werd op 18 oktober 2008 omstreeks 16u20. Hij licht verder toe dat hij continue pogingen heeft ondernomen om contact op te nemen met de familie Ter petrosyan ten einde de bevestiging te bekomen dat hij wel degelijk op het doopfeest aanwezig was als fotograaf. Verzoeker argumenteert dat de commissaris-generaal vergeet dat alle materiaal van verzoeker, ook zijn computer met daarop alle foto's, in beslag werd genomen door de politie zodat hij thans niets meer bezit.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat hij zijn pogingen verder zet om de familie T.P. (...) te bereiken wat volgens verzoeker dan ook niet gemakkelijk is daar gebleken is dat hun mailadres uit veiligheidsoverwegingen werd gewijzigd. Verder stelt hij dat de data van de arrestaties van verzoeker thans vast staat, doordat ze enerzijds werden bevestigd door de advocaat en anderzijds door verschillende onafhankelijke getuigen. Verzoeker concludeert hieruit dat zijn geloofwaardigheid wat betreft deze punten niet verder in twijfel kan worden getrokken.

In een volgende onderdeel wijst verzoeker er op dat verschillende vluchtelingen bevestigen dat zij reizen met valse paspoorten en dat de valsheid van deze stukken niet door alle autoriteiten wordt vastgesteld. Hij licht dat hij vermoed dat hij in Frankrijk is terechtgekomen van waaruit hij naar België reisde en stelt verder dat er dus geen enkel bewijs is van de bewering dat hij geen beroep zou hebben gedaan op een passeur. Hij argumenteert dan ook dat iemand die illegaal de Europese Unie binnen komt bijna altijd een beroep doet op een passeur. Indien dergelijke persoon vraagt om te wachten tot hij terugkomt met de paspoorten dan is het dan ook normaal dat een vluchteling dat doet.

Verder merkt verzoeker op dat hij het Armeens staatsburgerschap bezit en zijn vrees dient getoetst te worden ten aanzien van Armenië niet ten aanzien van de Russische Federatie waar hij niet over een verblijfsrecht beschikt en waar de verzoekende partij en zijn echtgenote niet veilig konden verblijven. Verzoeker voert aan dat de beslissing op dit punt onredelijk is en dat dit element geen betrekking heeft op de essentie van het vluchtverhaal van verzoeker. Hij verzoekt de Raad dan ook om hem te erkennen als politiek vluchteling in de zin van de internationale verdragen die België binnen

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Verzoeker kan zich dan ook niet rechtstreeks beroepen op dit artikel. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 31 van de vluchtelingenconventie handelt over strafsancties en de bewegingsvrijheid van illegale vluchtelingen in het land van toevlucht en verzoeker wijst niet aan hoe dit artikel geschonden zou zijn. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan duidelijkheid onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2011 en op 9 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Armeens machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig werd geacht. De commissaris-generaal stelt vast dat de verklaring van verzoeker niet strookt met de informatie waarover hij beschikt en dat in het administratief dossier werd toegevoegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook vast in de bestreden beslissing dat verzoeker geen overtuigende, concrete bewijsstukken neerlegt om aan te tonen dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren. Er wordt ook gemotiveerd dat de verklaringen op bepaalde essentiële punten zeer vaag zijn gebleven en er wordt ook verwezen naar het feit dat verzoeker op 12 november 2010 aankwam in België en op 20 december 2010 pas asiel heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. De Raad benadrukt dat de motieven in samenhang dienen gelezen te worden, daar de commissaris-generaal oordeelde op basis van het geheel aan motieven dat verzoeker zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat hij ook niet aantoont dat hij een reëel risico loopt het lijden van ernstige schade in de zin van het artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de attesten die de verzoekende partij neerlegt ter staving dat hij vice-directeur was van een kapperszaak in Jerevan, kan de verwerende partij inderdaad gevolgd worden dat dit gegeven niet wordt betwist door de verwerende partij. Ook de getuigenverklaringen die verzoeker neerlegt kunnen niet worden aangenomen door het feit dat dergelijke verklaring een gesolliciteerd karakter vertonen en dus geen objectieve bewijswaarde hebben. Wat het neergelegde getuigschrift van een Armeense advocaat betreft stelt de Raad vast dat het een kopie betreft. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

Verzoeker stelt dat zijn ouders bevestigen dat de politie nog steeds naar hem op zoek is wat volgens hem aantoont dat hij nog steeds niet veilig kan terugkeren naar Armenië, daar hij beschuldigd wordt van landverraad. De Raad meent dat dit een loutere bewering is die door geen enkel objectief element gesteund wordt.

Vervolgens herhaalt verzoeker zijn asielrelaas en wijst hij er nogmaals op dat hij wordt beschuldigd van landverraad door zijn activiteiten in de oppositie. De Raad verwijst vooreerst naar het onderdeel van de bestreden beslissing omtrent de informatie waarover de commissaris-generaal betreffende dergelijke problemen dat luidt als volgt:

“(...)

Er moet worden opgemerkt dat er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zelfs indien u daadwerkelijk de problemen in mei/juni 2008 hebt meegemaakt, zijn er aldus goede redenen voorhanden om te stellen dat u actueel, ingeval van terugkeer naar Armenië, niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

(...)”

De Raad beklemtoont dat de vaststelling dat de verklaring van verzoeker niet strookt met de informatie over Armenië waarover de commissaris-generaal beschikt en wijs er op dat dit motief gesteund wordt door het administratief dossier. Het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met dit motief van de bestreden beslissing is uiteraard niet afdoende om de bestreden beslissing op dit punt in een ander daglicht te stellen. De getuigenverklaringen van de buren van verzoeker kunnen ook niet als bewijskrachtige bewijsstukken worden aanvaard daar deze wederom een gesolliciteerd karakter kunnen vertonen. De Raad benadrukt wederom dat de motivering in zijn geheel dient gelezen te worden en dat naast de verwijzing naar de landeninformatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de vaststelling dat verzoeker geen concrete en overtuigende bewijsstukken heeft neergelegd er ook werd vastgesteld dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd aangaande bepaalde essentiële punten van zijn asielrelaas.

Zoals blijkt uit zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich vooral tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor de commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft de tegenargumentatie van verzoeker aangaande het feit dat verzoeker zijn arrestaties niet kon dateren stelt de Raad vast dat dit motief steun vindt in de gehoorverslagen van verzoeker en de Raad is de mening toegedaan dat dit toch essentiële elementen zijn van het asielrelaas van verzoeker daar deze incidenten de aanleiding vormden dat hij zijn land heeft verlaten. De Raad kan ook dienstig verwijzing naar de tegenargumentatie van de verwerende partij dienaangaande in haar nota: *“Zoals eerder werd aangehaald is het merkwaardig vast te stellen dat de buren van verzoeker, en zijn advocaat, zich wel nog de exacte datum van de arrestaties kunnen herinneren in tegenstelling tot verzoeker. Bovendien zijn de getuigenissen tegenstrijdig. Volgens verzoekers advocaat werd hij immers op 1 juli 2008 aangehouden terwijl het volgens de andere getuigenissen op 2 juli gebeurde”.*

De Raad schaaft zich dan ook op dit punt achter de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft de betwisting aangaande de reisweg dient de Raad er op te wijzen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaststelde dat de verklaringen van verzoeker op dit punt niet geloofwaardig zijn. Een louter herhalen van één versie van de feiten, die reeds volledig ongeloofwaardig werd bevonden in de bestreden beslissing omwille van tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, is niet dienstig om de

motivering te weerleggen. De bewering van verzoeker dat hij zijn pogingen verder zet om de familie T.P. (...) te bereiken en zij hun emailadres veranderd hebben kan de Raad geenszins overtuigen.

Waar verzoeker de redenering maakt dat er geen enkel bewijs is van de bewering dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op een passeur, dient er op gewezen te worden dat de bewijslast rust bij de asielzoeker en deze redenering van verzoeker kan niet worden gevolgd. Immers, De Commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

Bijgevolg blijft de motivering ook op dit punt overeind.

Wat betreft het motief dat verzoeker op 12 november 2010 is aangekomen en hij pas op 20 december 2010 een asielaanvraag heeft ingediend en waar verzoeker stelt dat wanneer een "passeur" vraagt om te wachten tot hij terugkomt met de paspoorten het normaal is dat vluchtelingen dit ook doen, wijst de Raad er op dat dit motief op zich niet afdoende is om de bestreden beslissing te staven. De Raad verwijst wederom naar het feit dat de bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel van motieven en verwijst volledigheidshalve naar wat reeds is uiteengezet in de voorgaande analyse van de middelen.

Verzoeker stelt dat hij continue pogingen doet contact op te nemen met de familie Ter Petrosyan. De Raad stelt vast dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat hij zijn beweerde relatie met de familie Ter Petrosyan niet aannemelijk maakt niet weerlegt. De Raad schaart zich achter dit motief.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om niet te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS